

Okienko

OKIENKO /Časopis žiakov a učiteľov Základnej školy Jána Čajaka

október – december 2019 / č. 112

Peter Šul'an, 5.b

KDE

HLAĎAĎ

OBSAH

- Na úvod	2
- Výročia (pripravuje literárny krúžok)	3
- Stretnutie očami účastníkov	4-6
- Nikdy na nich nezabudnem	7
- Jedenásty ročník povestí a komiksov	8-10
- Výtvary – komiksy	11-13
- Moja tvorba, záľuba	14
- Jubilejná Makovička	15-16
- Dobrodružstvo v Nadlaku	17-18
- Jedno nedeľné popoludnie	19-20
- FOTOGALÉRIA	21-22
- Z pera prvákov, druhákov, tretíakov, štvrtákov	23-26
- Škola v prírode	27-28
- Zo žiackych písaniek	29-32
- Iz našich svesaka	33-34
- Čo nás bolí, čo nás trápi	34-35
- An interview with... ..	36-37
- Zvládli sme TO na výbornú	38-39
- Súkromný život zvierat	40
- Novinky a zaujímavosti	41
- Galéria jesene	42-43
- Speedcubing – Petrovec Open 2019	44
- Z každého roška troška	46

Časopis žiakov a učiteľov ZŠ Jána Čajaka v Petrovci (občasník)

Sládkovičova č.2 Báčsky Petrovec

Redakcia Okienka

Tatiana Filipovičová (hlavná redaktorka) Mária Andrášiková, prof.(vedúca novinárskeho krúžku)

Valentína Špúková

Vesna Vlihorová-Filipovičová, prof

Marta Milašinovičová

Jarmila Panteličová, prof.

Viliam Spevák

Branislava Bukvič, prof

Matej Marčok Pavel Marčok, prof.

Hana Drieňovská

Peter Šul'an

Petra Pintírová

Xénia Vujačičová

Ilustrátori: Peter Šul'an, Veronika Alexiová, Lucia Beličková, Timotej Popadić a Petra Križanová.

OKIENKO VYDÁVA A TLAČÍ NOVINÁRSKY KRÚŽOK

Všetkým autorom za nezištný súhlas publikovať ich práce ďakuje REDAKČNÁ RADA

Milí čitatelia Okienka!

Akoby bolo nedávno, keď sa začal školský rok - teda jeseň. Prišla ticho, pomaly, ale iste po dlhých a horúcich, ale krásnych letných prázdninách. Postupne nás príroda prekvapovala príjemnými, farebnými vôňami, plnými krásnych a slnečných dní. Cirkulovala príroda, cirkulovala škola, previerky, učenie, návštevy, predstavenia, trhy, zábavy... Čas sa ale zastaviť nedá. Dni sa striedajú jeden s druhým a ani sme sa nenazdali, je tu opäť ten nádherný čas očakávania a radosti. Áno, blížia sa najkrajšie sviatky roka – Vianoce. Máme za sebou jednu adventnú nedeľu. Do našich domovov prinášajú vianočnú atmosféru spojenú s vôňou vanilky či škoric. Každým dňom sú k nám bližšie Vianoce, blíži sa obdobie pohody strávenej v rodinnom kruhu, obdobie prekvapení a možno aj obdobie stresov s nákupmi a pečením koláčikov. Pre nás školákov je ešte jedna veľmi dôležitá vec - zimné prázdniny.

Redakcia Okienka Vám praje, aby ste tieto Vianoce prežili bez stresu, len s úsmevom na tvári a v kruhu svojich najbližších. Tak si teda spravte pohodu, zoberte si možno nejaký ten medovníček a prelistujte si náš časopis, ktorý Vám v skratke ukáže, čo sa dialo v našej škole, dozviete sa zaujímavosti a mnoho iného. Prajeme pekné čítanie, krásne a pokojné sviatky.

Tatiana Filipovičová, 6.b

pripravuje literárny krúžok

RUDOLF JAŠÍK

(2. december 1919 - 30. júl 1960)

slovenský básnik, prozaik a publicista

Narodil sa ako najstarší z troch detí-synov v rodine kysuckého mäsiara, ktorý skrachoval a potom sa vybral do Kanady za prácou. Na Kysuciach ho vychovávala stará mama. Vzdelanie začal získavať na gymnáziu v Nitre. Keďže po smrti starej mamy doma nebolo dosť peňazí, odišiel vyučiť sa do Baťových závodov v Žiline. Popri zamestnaní po večeroch pokračoval vo vzdelávaní na exportnej obchodnej akadémii.

Za ilegálne šírenie letákov ho v Trenčíne v januári roku 1940 uväznili a po prepustení bojoval na ukrajinskom fronte. Za protivojnové a protifašistické názory ho degradovali a odsúdili do vojenského väzenia. Neskôr sa pridal k partizánom. Po vojne pracoval v Baťovanoch (dnešné Partizánske) v závodnom časopise *Slobodná práca*. Spolupracoval aj s denníkom Pravda a redigoval Hlas nitrianskeho kraja. V roku 1947 ochorel na tuberkulózu a niekoľko mesiacov sa liečil v Tatrách. V Baťových závodoch bol vedúcim kultúrno-propagačného oddelenia a neskôr pracoval na krajskom národnom výbore v Nitre ako inšpektor pre múzeá a pamiatky. Zomrel veľmi nečakane vo veku 41 rokov po operácii žalúdka. Pochovaný je v Partizánskom.

Svoju literárnu kariéru začal v roku 1940, najskôr ako básnik radiaci sa medzi nadrealistov, neskôr začal písať poviedky. Prvé literárne pokusy ostávali často len v rukopisnej podobe a neskôr ich veľa sám zničil. Jeho diela odrážali politické a umelecké názory, ale aj jeho cit pre vzťah človeka k prírode a emocionálne vnímanie mladosti.

DIELA

Na brehu priezračnej rieky, Námestie svätej Alžbety, Mŕtvi nespievajú, Čierne a biele kruhy, Povest' o bielych kameňoch, Ponurý most, Ypsilon, Dve rieky, Moje mesto, Laktibrada, Biely chlieb...

Tragédia jedného – X – zo zbierky básní Ypsilon

Prešla noc

Len hodiny tikajú svitanie

V plameni vidím odchody

Smrť

Je zima

Mia Vrbovská a Xenia Dimičová, 7.a

STRETNUTIE OČAMI ÚČASTNÍKOV

Žiaci ZŠ Josipa Kozarca z Josipovca v Báčskom Petrovci

Na pozvanie predsedníčky Asociácie slovenských pedagógov, Márie Andrášikovej, tohto roku sa projektu *Mladí dolnozemci* na Základnej škole Jána Čajaka v Báčskom Petrovci, v dňoch 19. a 20. septembra 2019 zúčastnili aj žiaci z chorvátskeho Josipovca Punitovského. Toto podujatie medzinárodného rázu, ktorého sú spoluorganizátormi Asociácia slovenských pedagógov zo Srbska a ZŠ Jána Čajaka z Báčskeho

Petrovca, konalo sa už po piatykrát za

sebou a zúčastnili sa ho žiaci a pedagógovia zo štyroch štátov, z Rumunska (Nadlak), z Maďarska (Békešská Čaba), z Chorvátska (Josipovec Punitovský) a zo Srbska (Báčsky Petrovec). V predchádzajúcich štyroch ročníkoch sa na tomto podujatí, pokiaľ ide o Chorvátsko, zúčastňovali žiaci ZŠ Julija Benešića z Iloku. Preto, keď tohto roku pozvanie prišlo aj na adresu josipovskej základnej školy, s radosťou sme pozvanie prijali. Žiaci sa veľmi tešili, pretože v Srbsku nikdy neboli a bola to pre nich jedna nová a zvláštna skúsenosť, keďže mali možnosť pobudnúť v prostredí, v ktorom sa rozpráva po slovensky a nie je to Slovensko.

A tak v ten slnečný štvrtok, 19. septembra, v odpoľudňajších hodinách, z Josipovca Punitovského do Báčskeho Petrovca pcestovali žiačky 6. ročníka - Viana Labak, Avanti Konjuh a Nika Smoljo a žiaci 7. ročníka - Lana Kukučka, Teo Kukučka, Tihana Hulak a Bruno Brandis, spolu so svojou učiteľkou slovenčiny, Boženkou Dasovićovou a školníkom Igorom Smoljom. V petrovskej škole na žiakov už netrpezlivo čakali ich hostitelia, žiaci z petrovskej školy, s ktorými sa najprv zoznámili prostredníctvom zaujímavých spoločenských hier a následne si ich zobrali k sebe domov na ubytovanie.

Učiteľov v zborovni ZŠ srdečne privítala predsedníčka ASP, Mária Andrášiková ako aj riaditeľka ZŠ Jána Čajaka v Báčskom Petrovci, Vlasta Werleová.

Organizátori pre nás pripravili bohatý a veľmi zaujímavý program. V sobotu, 20. septembra, po raňajkách, žiaci mali možnosť zúčastniť sa vyučovacích hodín z niekoľkých predmetov na petrovskej škole - biológie, matematiky a fyziky. Naši žiaci si všetci zvolili biológiu a boli veľmi spokojní zaujímavým výkladom tamojšieho učiteľa biológie, Andreja Medveďa. Po spoločnej desiatej, mali literárne posedenie so spisovateľkou pre deti a mládež, Máriou

Kotvášovou-Jonášovou. Stretnutie výstižne moderovala učiteľka slovenčiny na petrovskej základnej škole, Vesna Valihorová-Filipovičová. Odznali tu úryvky zo spisovateľkiných najpopulárnejších poviedok a žiaci mali možnosť aj položiť otázky autorke, na ktoré ona veľmi úprimne, srdečne a pohotovo odpovedala. Bol to naozaj krásny spoločný zážitok a na záver, spisovateľka, inak učiteľka slovenčiny na základnej škole v Kovačici, každej zúčastnenej škole venovala svoj román pre mládež *Mať 15 je také ťažké alebo Striptíz*.

Po spoločnom obede, organizátori prichystali tri tvorivé dielne. Dve z nich boli z oblasti slovenčiny. Jedna skupina s vedúcou Vesnou Valihorovou-Filipovičovou sa venovala slohovým prácam inšpirovanými poviedkami z literárneho posedenia a druhú skupinu viedla učiteľka slovenčiny Jarmila Panteličová, ktorá pre žiakov prichystala zaujímavý kvíz – vybrané slová hravým spôsobom. Tretia skupina žiakov, pod vedením učiteľky výtvarnej výchovy Daniely Triaškovej, sa venovala tvorbe exlibrisu na námety poviedok autorky Márie Kotvášovej-Jonášovej.

Predtým ako sme sa rozlúčili, hostitelia nás zaviedli do spoločnej obchôdzke obce. Najprv sme navštívili najstarší dom v Báčskom Petrovci, o ktorom nám pútavo rozprával kustód Zdeno Lončar, potom nás zaviedli do priestorov Združenia petrovských umelcov, kde o výstave a Združení žiakom porozprávala členka tohto Združenia, Anna Legišnová. Navštívili sme aj Galériu Zuzky Medvedovej, prvej slovenskej akademickej maliarky z týchto priestorov. Kustód Zdeno Lončar žiakom porozprával aj o tom, aké to bolo zvláštne v tie časy, keď sa na Umeleckú akadémiu v Prahe dostalo skromné dedinské dievča z roľníckej rodiny. Zuzka Medvedová vybudovala bohatú a úspešnú umeleckú kariéru a Petrovčania sú preto na ňu s právom hrdí. Nakoniec sme navštívili výstavu Spolku petrovských žien, kde nás privítala a pútavým rozprávaním výstavou viedla profesorka slovenčiny v dôchodku, Mária Gašparovská, predsedníčka Spolku petrovských žien.

Vo svojom prejave predsedníčka ASP Mária Andrášiková prízvukovala, že medzinárodné stretnutie *Mladí dolnozemci* pod heslom – *Tvorba a priateľstvo predovšetkým* má za hlavný cieľ upevňovanie a rozširovanie dolnozemskej spolupráce a rozvíjanie slovenskej kultúrnej, národnej a jazykovej identity, pričom sa poďakovala Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí, ktorý finančne zabezpečil realizáciu tohto podujatia.

My len môžeme dosvedčiť, že ide o skutočne kvalitný projekt, ktorý v úplnosti spĺňa svoj zámer a preto organizátorom prajeme ešte mnoho takýchto úspešných ročníkov.

Na záver sa chceme poďakovať našim milým hosťom z Báčskeho Petrovca za krásne strávené spoločné chvíle a dúfame, že sa stretneme aj v rokoch budúcich. Taktiež, ďakujeme za pohostinnosť a otvorenú náruč všetkým tým rodinám, u ktorých naši žiaci boli ubytovaní, veľmi sa tam dobre cítili a určite si ešte dlho budú spomínať na svoj pobyt v Báčskom Petrovci.

Boženka Dasovičová, prof.

FOTÓZÁBERY

Nikdy na nich nezabudnem!

Začínala jeseň. Lístie žltlo, opadávalo zo stromov. Pršal tichý dážď. Táto jeseň, ani tá minulá, v mojom živote nie sú slnečné.

Na ulici Agátovej stojí prázdny dom. Ešte donedávna nás vo dvore vítal dedo, počuli sme každý jeho krok, jeho hlas, čo nás strážil, keď sa pýtal, kde sme a čo robíme. Keď sa s nami hral, keď nás vozieval zo škôlky. V mrhavý, novembrový deň vlaňajšieho roku všetko zatíchlo. Jeho trápenie z dlhšej choroby prestalo a moje trápenie práve začínalo, lebo som mala obavy o starkú.

Cítila som, že dňom jeho odchodu, pomaly, ale iste umiera aj ona. Hoci to nechcela uznať, hoci som to nechcela uznať ani ja... Taká silná osôbka, telesne postinutá ťažkou chorobou, ešte za mladi, sediaci vo vozíku, prestávala bojovať. Mama a ja sme pevne verili, že sa z toho dostane. Lebo takého bojovníka nie je ľahko stretnúť.

V ten deň, v ten osudový deň mi vírili spomienky v hlave. Spomienky na jej úsmev, ktorý vždycky žiaril, na oči, plné životných iskier a nezlomnej vôle. Na jej praktickosť a snahu o spravodlivosť. Na organizovanosť alebo rozsudzovanie, prehodnocovanie a vyriešenie situácie. Na úsilie naučiť sa zdolať mobil, skype a viber, len aby sa mohla ozvať nám, keď niekde vycestujeme. Tak aj hovorievala, že telefón sú jej ruky a nohy.

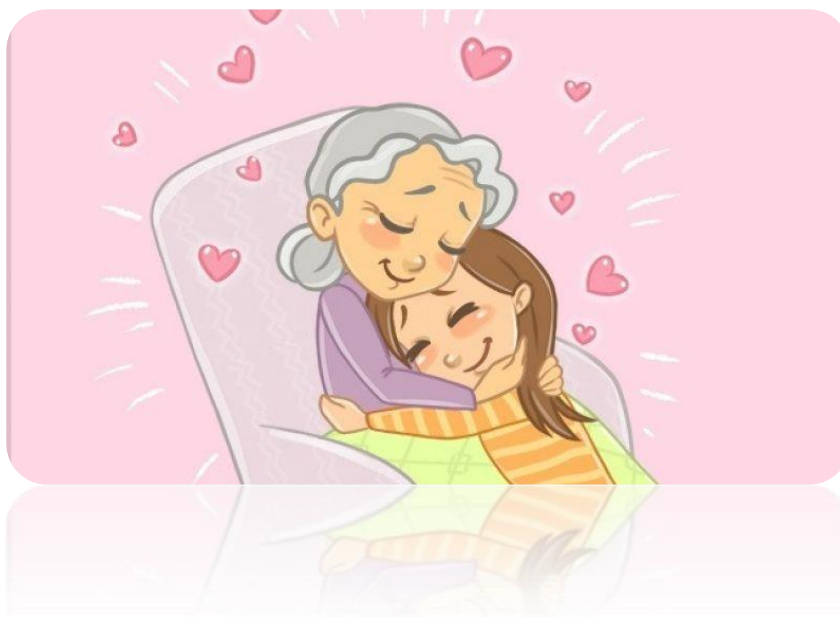
Dalo sa s ňou o všetkom hovoriť, naučila ma uvariť kávičku a ako nezostať hladnou, keď som sama doma. Vôňa paradajkovej polievky a zemiakových šišiek ešte zaváňa z ich kuchyne, lebo to mali obaja radi. Dedo vyhovel každej jej vôle. Najradšej si vari zaspomínam na to, aká bola milujúca a ako ma naučila láske. Láske, k svojim blíznym, k mojej sestričke, ale aj k zvieratám, k učeniu, ku kvetom. Ku kvetom, ktoré teraz stoja osamelé v ich dome na chodbe, ale aj v záhrade. Zdá sa, že ich kvety blednú, ale nikdy nezvädnú.

Bola mojím oporným bodom. Vštepovala lásku k praktickým veciam, hovorievala, že je ľahko čítať knihy, ale že treba prečítať človeka. Že v živote nie je hanba čokoľvek robiť, ak ide o poctivosť.

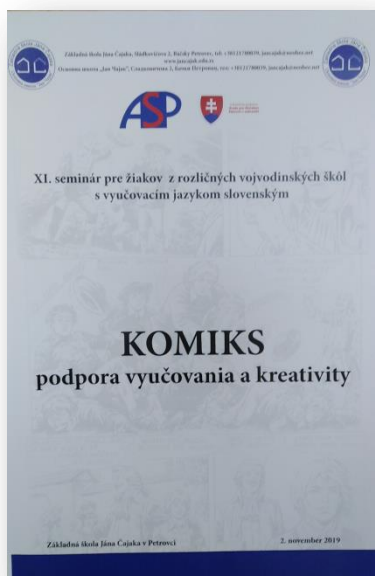
Starká stratila boj so životom začiatkom júna. Odvtedy mama hovorí, že je sirotou, lebo dieťa je dovtedy dieťaťom, kým má rodičov. Odvtedy dom na ulici Agátovej stojí prázdny a čaká. Čaká, kedy otvoríme bránu a vstúpime dnu, kedy ho my deti, oživíme. A robíme to často.

Strata milovanej osoby veľmi bolí. Veľmi dlho trvá, kým sa zmierime s tým, že ich už nikdy neuvidíme a nebudeme počuť ich hlas. Tie milujúce, obetavé postavy, ktoré v živote vnúčať znamenajú primnoho. Predsa sme so sestričkou vďačné za to, že sme ich vôbec mali a tak úprimne milovali.

Tatiana Filipovičová, 6.b

JEDENÁSTY ROČNÍK V ZNAMENÍ POVESTÍ A KOMIKSOV

Už jedenásť rokov v petrovskej škole prebiehajú jedinečné jednodňové výchovno-vzdelávacie semináre pre žiakov z rozličných vojvodinských základných škôl s vyučovacím jazykom slovenským. V tomto roku prebiehal v sobotu 2. novembra 2019.

Jedenásťročný seminár sa niesol v znamení korelácie troch vyučovacích predmetov: slovenského jazyka a literatúry, dejepisu a výtvarnej kultúry s názvom **KOMIKS – podpora vyučovania a kreativity žiakov**. Už tradične seminár sa realizuje prostredníctvom tvorivých dielní, v ktorých žiaci vytvorili skupinový edukačný komiks s historickou tematikou. Na seminári sa zúčastnilo 30 žiakov vyšších ročníkov z Hložian, Selenče, Kulpína, Pivnice a z domácej hostiteľskej školy. Spolu s pedagógmi a organizačným tímom bolo dokopy 45 účastníkov seminára.

V tvorivých dielnach účastníci (žiaci a pedagógovia) sa rozdelili do šiestich skupín. Školiteľky Mária Andrášiková a Jarmila Pantelićová ich uviedli do témy, kde si potom žiaci na základe jednej slovenskej povesti dostali na úlohu najprv premyslieť, ako to stvárnia v komikse. Komiks zahŕňal slohovú a kreslenú časť, ktorú na starosti mala učiteľka výtvarnej kultúry Daniela Triašková. Výsledkom ich kreativity bol jednostranový komiks, ktorého jednotlivé segmenty žiaci zlepili na grafický list. Vytvorené komiksy budú zverejnené na spoločnom internetovom žiackom časopise Čaroslov (www.caroslov.rs)

Po obedňajšej prestávke účastníci seminára navštívili Gymnázium Jána Kollára, Galériu Zuzky Medvedovej a Spolok petrovských žien. Predtým ako sa vybrali späť domov, žiaci si zahrali Hry na rozlúčku. Seminäre pre žiakov sú zamerané na udržiavanie a rozvoj národného a jazykového povedomia, kultúrnej identity slovenských žiakov vo Vojvodine. Už tradične aj tento seminár pre žiakov organizovala a realizovala Asociácia slovenských pedagógov v spolupráci so ZŠ Jána Čajaka v Báčskom Petrovci. Seminár finančne podporil Úrad pre Slovákov v zahraničí v Bratislave, za čo mu patrí srdečná vďaka.

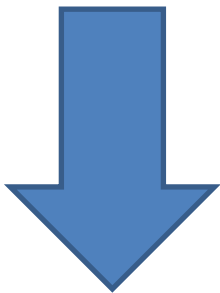

VÝTVORY – KOMIKSY

XI. seminár pre žiakov z rozličných vojvodinských škôl s vyučovacím jazykom slovenským

(2. november 2019)

ZLATÁ RYBKA

ROZPRÁVAČ: PRED VEČEROU NOCOW RYBÁR CHYTAL RYBY PRE SVOJE HLADNÉ DETI.

ROZPRÁVAČ: PO ZOBRÁKOVES RABE RYBÁR POZBIERAL KOSTI Z KAPORA DO MŤSKY A NECHAL DO RÁNA.

MIA VRBOVSKÁ VALENTÍNA KADLÍKOVÁ LANA FEHÉROVÁ

MAGDALENA SEMARTONSKÁ IVAN MEČICH JARHILA PANTELIČOVÁ

Svätoplukove prúty

SYNOVIA MOJI, POĎTE KU MNE!

SLUHOVIA, PRINESTE ZVÄZOK PRÚTOV!

SYNOVIA MOJI, ZLÁMTE KAŽDÝ ZVÄZOK
PRÚTOV A POTOM IBA JEDEN PRÚT!

Kým SA BUDETE DRŽAŤ SPOLU, NIČ VÁS
NEPREMÔŽE!

1. SYN: CHCEM PANOVAŤ!
2. SYN: JA SOM TROJNÍK!
3. SYN: VEĽKOMOCNÍK! RÍŠA JE MOJA!

M. J. Kalková

Katarína

Valentínková

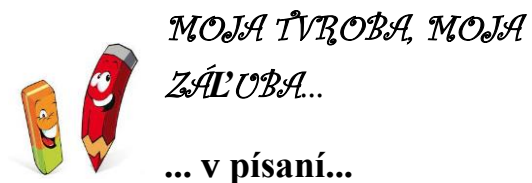
Ivona Tatliaková

Peter Kríška

HURÁÁÁ! VEĽKOMOCNÍK! RÍŠA
UŽ NEBÝVA!
SVÄTOPLUKOVIA SYNOVIA!

POKRAČOVANIE v nasledovnom čísle...

Môj malý svet

„ Život je už taký, akým si ho urobíme,“ neraz počuť takúto výpoveď. Ale, či je to pravda, prebehlo mi myslou. Veď na naše životy, na naše svety vplýva veľa vecí, veľa ľudí, veľa rozhodnutí.

Dalo by sa poeticky povedať, že konaním možno zmeniť všeličo, možno aj ľudstvo. Nebolo by krásne, keby skutok jediného človečika zmenil úplne všetko? A k lepšiemu? Svet ako taký sa ťažko dá zmeniť, menia sa iba ľudia. (Pozor!!! Hoci sme len veľké deti nesmieme sa dať zviest' naivnosti!) Až narastieme, oveľa viac sa nám otvoria oči. Teraz nám musí stačiť zariadiť si svoj vlastný svet, uprestniť svoje miesto pod slnkom, urobiť veci takými, aby nám bolo krajšie. Usmiať sa, objasť, ponúknuť pomoc, myslieť na iných. Kedy ste naposledy pomohli človekovi - len tak, z dobrej vôle? Kedy ste naposledy niekomu niečo darovali? Kedy ste sa niekomu prihovorili či pozdravili? Sú to všedné veci, malilinké detaily, ktoré by mal robiť každý človek každodenne z kultúry alebo všeobecného bontónu. Tak to robím ja, lebo taká som. Z takých maličkostí sebe a niekomu inému urobím pekný deň, vyplním môj malý svet. Robím niečo užitočné s prímiesami zábavy a lásky.

Keď sa večer zavriem do svojej izby, vyjde mi pred oči obraz toho dňa. To, čo som v ten deň robila, akú som mala náladu, akú som dala dôveru, v akú som verila odvahy. Verila v niečo viac, v niečo krajšie a krajšie. To tvorí môj malý svet – úprimnosť, veselosť a poctivosť. Dúfam, že taká aj zostanem, keď sa mi otvoria brány toho veľkého sveta.

Tatiana Filipovičová, 6.b

...v maľovaní, kreslení...Daniela Filipovičová, 2.b

Jubilejná Makovička

Jesenný novembrový deň, keď všetci máme víkendovú chvíľu na oddych od školských záväzkov, a keď škola zvyčajne tichom odzváňa, toto sobotnajšie ráno aula školy kypela detskou veselosťou.

Naši priatelia i tohto roku pricestovali do našej školy na výtvarné podujatie - jubilejnú dvadsiatu detskú kolóniu Makovička. Na úvod prítomným sa prihovorila raditeľka školy Vlasta Verleová,

predsedníčka Asociácie slovenských pedagógov Mária Andrášiková a Vladimír Valentík, ktorý vo svojom príhovore hovoril o začiatkoch Makovičky. Srdečne sme privítali i učiteľa na dôchodku Milana Vereša, ktorý spolu s učiteľom Ivanom Križanom sa podieľali na založení Makovičky.

Žiakom z Kulpína, Magliča, Hložian, Pivnice, Selenče, Kysáča, zo Starej Pazovy a domácim žiakom v aule školy boli sprístupnené dva druhy tvorby. Grafiku tlačé z plochy - monotýpia, žiakom sprístupnila učiteľka výtvarnej kultúry Emília Valentíková - Labátová. Najprv si žiaci vyskúšali ornamentiku, ktorú pozorovali cez kaleidoskop. Nasledovala spoločná práca, ktorú robili technikou suchého pastelu na dlhom papierovom páse, ktorý bol rozprestrený na podlahe auly školy. Uvoľnení žiaci sediac, alebo ležiac na žinienkach, vytvorili skvelé práce. Monotýpiu si vyskúšali mnohokrát a tak vytvorili množstvo nádherných prác. Nedali sa zastaviť iba na jednom pokuse, ale skúšali obe techniky na osobitných povrchoch odznova a odznova, takže prác z kolónie pribudlo omnoho viacej, ako to zvyčajne býva. Učitelia, ktorí priviedli svojich žiakov na Makovičku, spoločne sa podieľali na práci so žiakmi.

Pri príležitosti osláv jubilejnej dvadsiatej kolónie a na riaditeľkinu iniciatívu, škola zabezpečila potrebný výtvarný materiál i pre učiteľov. Žiaľ, za taký krátky čas práca dospelých výtvarníkov sa nezakončila, ale sa dohodli, že pri prvej príležitosti spoločnú prácu ukončia a ňou zaznamenajú toto veľkolepé jubileum Makovičky.

Celých dvadsať rokov petrovská škola spolupracuje s cezpoľnými školami a tak sa na našej kolónii pravidelne zúčastňujú výtvarníci, ktorí sú zároveň i pedagógovia Ján Agársky (staropazovská škola), Michal Ďurovka (kysáčska škola), Verica Tanackovičová (kulpínska a pivnická škola), Miško Bolf (selenčská, hložianska a petrovská škola). Všetci títo učitelia ochotne z roka na rok spolu so svojimi žiakmi prichádzajú na Makovičku.

Výtvarná kolónia Makovička sa i tento jubilejný rok úspešne zrealizovala a to vďaka tvorivosti žiakov, ochoty učiteľov a pracovníkov petrovskej školy a úsiliu koordinátorky Zuzane Maglovskej. Veľká vďaka patrí aj tým, ktorí každoročne podporujú a finančne prispievajú k realizácii Makovičky. Rokmi výtvarnú kolóniu Makovička podporujú NRSNM, Pokrajinský sekretariát pre vzdelávanie, predpisy, správu, národnostné menšiny – národnostné spoločenstvá, ASP, veľkoobchod Univerzal z Nového Sadu a samozrejme Základná škola Jána Čajaka.

Koordinátorka žiackej výtvarnej kolónie Makovička
učiteľka výtvarnej kultúry Daniela Triašková

Dobrodružstvo v Nadlaku

Kde je vôľa, tam sa všetko zdoľá...Tak znie staré príslovie a nemôže ním opovrhnuť ani celá nová technika a inovácia. Na to sme veľmi hrdí, lebo niekedy v živote odmenou nie sú peniaze, ani sláva, nič hmotné...Ale iba to, čo môžeme priam zažiť a skúsiť.

Využitie takejto situácie sa mohlo vykonať cez projekt pani učiteľky Márie Andášikovej a Asociáciu slovenských pedagógov, ktorá nám umožnila zažiť krásneho dobrodružstva so Slovákami žijúcich v Nadlaku.

Bolo zavčas rána, 22. novembra, keď skupina žiakov a učiteľov zo Základnej školy Jána Čajaka štartovala v smere Rumunska. Išlo sa tam s určitým cieľom - vidieť a spoznať slovenských dolnozemsých kamarátov, obzrieť si ich školu, mesto a prekvapiť ich s našim predstavením Šípovou Ruženkou. Predstavenie sa vydarilo, hostitelia sa tiež nedali zahanbiť. Prichystali chutný obed, odviekli nás na obchádzku evanjelického kostola, najstaršieho domu v Nadlaku a potom aj Demokratického zväzu Slovákov a Čechov. Všetličoho nového sme sa dozvedeli a skúsili. V predverčených hodinách nás vypevradili domov v nádeji, že takýchto stretnutí bude viacej.

S našou Šípovou Ruženkou sa ešte vystúpilo v dvoch vojvodinských slovenských školách - v Aradáči a v Hložanoch. Kiež by nás dobrá obyčaj a vôľa neopustili, takýchto podujatí bude aj v budúcnosti.

Vesna Valihorová – Filipovičová, prof.

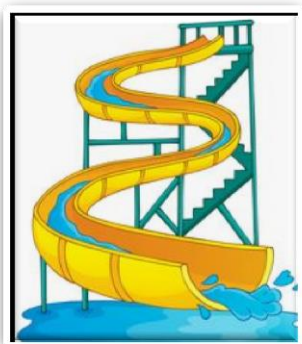

Jedno nedeľné popoludnie

Z pera žiakov šiestakov...

Nie každý deň si možno využiť naplno, ako je nedeľa. Práve tento deň je pre mňa najkrajší v týždni. Okrem toho, že v nedeľu môžem dlhšie spať, na nedeľu sa teším aj pri obede. Je to možno jediný deň, keď sa celá moja rodina zoskupí pri stole. Doobedňajší čas mi vždy rýchlo prejde, ale poobede mi často býva nudno.

Stalo sa to raz práve v nedeľu. Bol krásny slnečný deň. Domáce úlohy zo školy boli urobené a ja som sa nemala kde podieť od nudy. Zrazu zazvonil telefón. Ozval sa sused. Ponúkol mne a sestre, že či by sme sa chceli previezť na lietadle, čiže na motorovom šarkane. No, samozrejme, že sme chceli. Keď ujo sused naštartoval motor, to veľmi hučalo. Sadla som si do sedadla a hneď to aj vzlietlo. Najprv to vyzeralo veľmi strašne. Všetko sa triaslo a hukotalo. Veľmi som sa bála. Chcela som ísť dolu, ale to nebolo možné. Zrazu sme boli veľmi vysoko. Ani som si nemyslela, že je pohľad na

Petrovec taký krásny z výšky. Aquapark, širina na kanáli, kostol a okolo Petrovca krásna rovina. Vietor tam fúkal trochu silnejšie a bolo tam aj dosť teplo. Ani som nespozorovala a o krátky čas sme boli na zemi, znova v bezpečí...

Tento príbeh, ktorý som si vymyslela, sa v skutočnosti nestal, ale by som sa chcela pozrieť na Petrovec ako to vidia vtáci, dúfam, že sa mi táto túžba vyplní...

Marína Čániová 6. a

Moje nedeľné popoludnie sa začalo v Sriede, v Lugu. Šli sme na návštevu k našim kamarátom.

Keď sme prišli, čakal nás krásny voňavý obed. Posadali sme si k stolu a začali sme obedovať. Po obede sme mali naplánované ísť do lesa na prechádzku. S plným bruchom sa nám ani nešlo, ale keď sme uvideli, pocítili a počuli šuchot potôčika, spev vtákov, vôňu kvetov, stromy, lúky, dalo nám to všetko náladu na prechádzku. Na ceste sme stretli rôzne lovecké chatky, na ktoré sme sa radi vyšplhali a pozerali výhľad a ešte sme našli mnohé rastliny, ktoré mi pomohli vyplniť herbár z biológie. Naša cesta pokračovala hore a dolu kopcom pomedzi stromy a kríky. A zrazu čľup, do studeného potôčika sa mi noha pošmykla.

A o krôčik, dva, počuli sme piskot vtáčika, ktorý volal o pomoc raz, dva, tri a vtáčik už lietal veselý a naše srdce bolo plné radosti. Nebol by to les bez veľkých barín a blata, predpokladám, že už viete, do jedného som spadla. Chodili sme cestičkami a chodníkmi, brehmi a dolinami. Na lúčke sme sa povalovali po tráve, havrankovali a pravdaže futbal hrali. Ešte nás čakal jeden veľký kopec prejsť a sme z lesa von. Zdalo sa mi, že to ani nezvládnem, ale silu a vôľu mi

dával spev vtákov, šuchot listov, ktoré vietor hojdal sem a tam a vôňa čistej prírody. Toto nedeľné poobedie som sa mnoho toho naučila, v prvom rade ma teší, že na Fruškej hore som počula zvuky, ktoré robia zvieratá a nebolo počuť výstrely z loveckej pušky, videla som tam stromy a nebolo počuť zvuk motorovej pily na drevo a že krásny zážitok sa dá zažiť aj v lese, odkiaľ sa domov vraciate unavení, ale plní energie, bahnoví a mokří, ale s vyplneným srdcom.

Nakoniec vám ešte niečo prezradím, keď sa v Lugu vyšplháte na ten najvyšší breh, buď to s ďalekohľadom, alebo bez, uvidíte náš krásny Petrovec.

Lana Fehérová 6. a

Stalo sa to práve v túto nedeľu, bol pekný slnečný deň a ja som nebola nikdy šťastnejšia, že som bola na festivale menom Vinobranie na Slovensku.

Bolo pekné nedeľné popoludnie strávené s mojimi rodičmi, prechádzali sme sa a rodičia skúšali víno a všetko bolo perfektné. No, odrazu som videla niečo veľmi veľké. Bol to nádherný kolotoč, ktorý mi vyčaril úsmev na tvári. Keď som ho zočila, hneď som sa chcela točiť, ale tu vznikol jeden problém, nikto nechcel ísť so mnou. Veľmi som prosila ocka, nech ide so mnou a moja žiadosť sa vyplnila, oči pristali a tak sme si šli kúpiť lístky. No, keď sme si lístky kúpili, zastali sme si do radu a ja som netrpezlivo čakala, kedy už nasadneme doňho a pohneme sa. Prišli sme už konečne aj my na rad a ja som skákala od šťastia a môj úsmev bol od ucha po ucho. Nasadli sme na kolotoč a pomaly nás začal dvíhať hore a môj úsmev bol ešte väčší. A keď sme prišli na výšku 30m nad zemou, začala som sa trochu báť a kosti sa mi triasli od strachu, ale úsmev bol ešte vždy na tvári. Keď sme druhýkrát vyšli na tú istú výšku, môj strach už zmizol a vybrala som mobil a všetko som to fotila, nech mám pamiatku. Moja mama, ktorá mňa a ocka tiež fotila, z tej výšky vyzerala ako mravík. Keď sme vystúpili dolu, mama nás vyobjímala a rozhodli sme sa navštíviť Bratislavský hrad. Keď so ho zočila, nemohla som odtrhnúť pohľad z neho, lebo bol nádherný. Keď sme sa poprechádzali okolo hradu, šli sme do nákupného strediska Avion a tak sa zakončila táto nádherná nedeľa.

Túto nedeľu budem pamätať dlho, lebo zo Slovenska mám veľa pekných spomienok, ktoré mi utkveli v srdci.

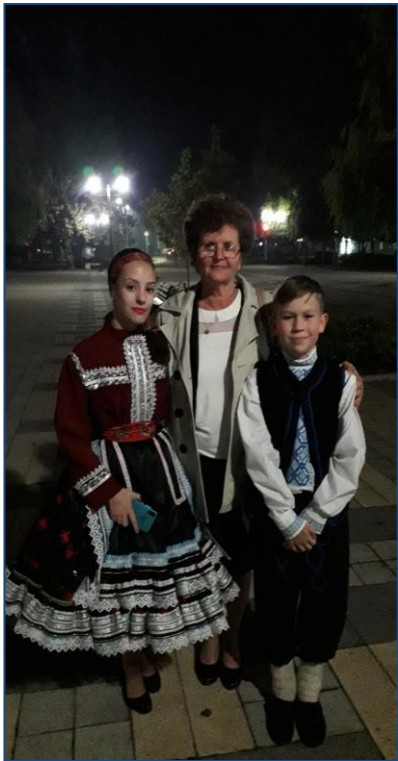
Lea Ušiaková 6. a

FOTOGALÉRIA

pripravil Ľuboš Brňa, 5.a

Z PERA PRVÁKOV, DRUHÁKOV, TRETIÁKOV, ŠTVRTÁKOV...

Dňa 23. septembra do našich krajov zavítala jeseň. Príchodu jesene sa veľmi teším, lebo začína nový školský rok. Teraz sme už štvrtáci.

V jeseni sú dni príjemnejšie. Dozrieva rôzne ovocie, z ktorého robíme kompóty a varíme lekváry. Zo stromov opadávajú listy a na poliach sa zbiera úroda. Zvieratká sa chystajú na nové ročné obdobie. Niektoré vtáky odletujú do teplých krajov a niektoré zvieratká sa chystajú na zimný spánok. Dni a noci sú stále chladnejšie. Počas jesene je veľmi daždivé počasie. Časté sú aj hmly.

Mám rada všetky ročné obdobia a všetkým sa rovnako teším. V jeseni moji rodičia oslavujú svoje narodeniny a preto mám z jesene ešte väčšiu radosť.

Lea Šimonová, 4.b

Jeseň je čarovné ročné obdobie, plné zlatých farieb, dozrievajúcich plodov, ale aj zmien počasia.

Jeseň prichádza pomaly, po horúcich letných dňoch sa k nám vkráda so svojim chladným počasím. Okrem chladnejšieho počasia prináša nám začiatok školského roka. V jeseni sú ulice plné opadávavého lístia, ktoré vytvára farebné koberce. Štebotavé lastovičky odlietajú do teplých krajov. Ostatné zvieratá usilovne zbierajú potravu do brlohu. V jeseni sa zbiera ovocie a zeleniny, ktoré nám počas zimy budú dávať vitamíny. Dni sú kratšie, slniečka je vždy menej. Aj vietor začína vystrkovať rožky. Po jeseni sa chystá zima. V jeseni sú stromy žlté ako zo zlata.

Ako každé ročné obdobie aj jeseň má svoj význam a krásu. Je len v každom z nás, či tie krásy dokážeme objaviť a dostatočne oceniť. Jeseň je veľmi krásna.

Daniel Valentík, 4.b

Jeseň sa začína 23. septembra.

Je to prechodné obdobie, ktorým sa končí leto, pripomína nás, že príde chladná zima.

Pani jeseň je výborný maliar, prírodu nám sfarbí rôznymi farbami. Listy sú zelené, zlatožlté, červenohnedé... Tráva mení farbu na žltú a chystá sa na zimu. V poli sa zbierajú posledné obilniny (kukurica, sója, cukrová repa) a v záhradách sa oberá ovocie (jablká, slivky, hrušky). Taktiež sa vyberá zelenina. Z ovocia nám mamy a babky pripravujú lekvár a kompót. Keď sa pozbierajú obilniny, ovocie a zeleniny, zem sa orie a prekopáva, aby sa skyprila za nasledovný rok. Počasie je daždivé, sychravé a vetrovité. Dni sú kratšie, noci sú dlhšie a chladnejšie. Sťahovavé vtáky letia do teplých krajov. A niektoré zvieratá sa chystajú na zimný spánok.

Ja mám rád jeseň, lebo mám vtedy narodeniny. Najkrajšie sú mi zvuky a vône jesene. Vietor šuchoce listami a z poľa nám nosí vôňu zrelej kukurice.

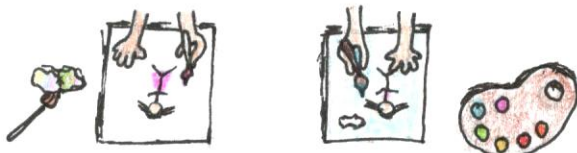
Andrej Lačok, 4.b

Ilustrovala
Veronika Alexiová
V.2

MOJA PRIATEĽKA

Moja priateľka sa menuje Tea Lačoková. Páči sa mi na nej to, že má peknú tvár a hnedé vlasy. Má veľké hnedé oči a je strednej výšky. Vždy sa pekne oblieka a má pekný účes. Rada ju zavolám na návštevu. Keď príde, hráme sa, rozprávame a kreslíme. Ona je veľmi úprimná. Niekedy sa aj pohádame, ale sa ihneď pomierime. Veľmi je usilovná. Nevymenila by som ju za nič na svete.

Marína Kevenská, 3.b

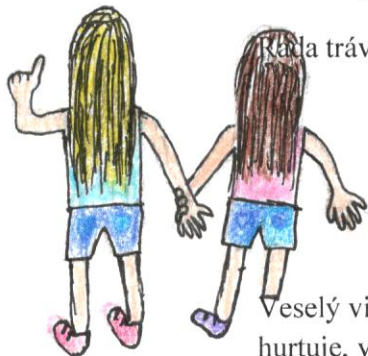
Moja najlepšia kamarátka sa volá Iris a býva v Kulpíne. Hrávame sa spolu od narodenia

Iris má hnedé oči a vlasy. Je výborná žiačka. Rada má živočíchy a rastliny. Môj obľúbený zážitok je, keď sme boli s Iris v parku. Navštívili sme zoologickú záhradu. Najzaujímavejšie zviera nám bol tiger.

Chcela by som ísť spolu s Iris k moru. Moja kamarátka je dobrosrdečná a milá.

Rada trávim čas s ňou.

VIETOR

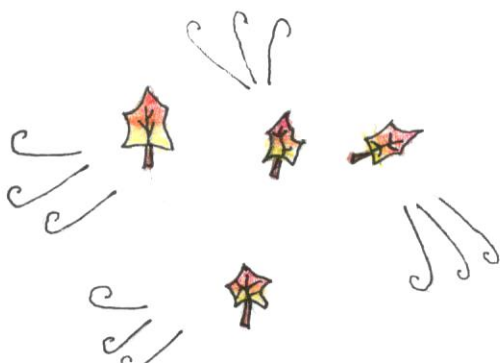
Iva Cesnaková, 3.b

Veselý vietor nosí lístie, až sa dvíha po oblaky. Anička sa bojí a beží do domčeka. Strecha hurtuje, vietor fučí, dážď padá a listy letia.

Zvieratá sa sťahujú do brlôžkov, utekajú. Je to ozajstný jesenný deň. Ale malá líštička sa stratila a zostala v búrke sama. Anička ju videla a zavolala uja horára, aby ju odviezol k ostatným zvieratkám. Stará sova ju videla a oznámila jej rodičom. Líšiak ju odviezol do brlôžka, aby jej bolo teplo.

Skupinová práca:

Filip Čáni, Marína Kevenská, Ivana Ivkovičová a Ema Dorčová 3.b

Ilustrovala:
Lucia Beličková v.

JESEŇ V MOJOM KRAJI

Jeseň je čarovné obdobie plné farieb. Jeseň prichádza po horúcich letných dňoch. S príchodom jeseni sa mení aj príroda.

Ulice sú plné opadaného lístia, ktoré vytvára farebné koberce. Štebotavé lastovičky odlietajú do teplých krajín, kým ostatné zvieratká zbierajú zásoby potravy, ktoré im pomôžu prežiť mrazivú zimu. Stromy sú ako pestrofarebné kvety. Najväčším čarom jesene je válanie sa v kopci lístia. Jeseň ukladá prírodu na zimný odpočinok. Pre školákov jeseň znamená návrat do školských lavíc po dlhom prázdninovom oddychu.

Toto obdobie je podľa mňa najkrajším z celého roka. Je to krásne obdobie, no niekedy aj veľmi chladné.

Lára Hricová, 4.a

Je jeseň. Slnko stíchlo, vtáčiky sa odsťahovali a môj kraj sa zafarbil tými najkrajšími farbami.

Báčsky Petrovec je prevažne poľnohospodársky kraj. V jeseni poľnohospodári zbierajú úrodu, ktorú počas celého roka pestovali. Všade je rušno, počujú sa traktory, kombajny a iná poľnohospodárska mechanizácia. Mne sa veľmi páči jesenná idyla. Napadané lístie šuchoce pod nohami a dedina vonia na pečené gaštany a dym. Páči sa mi, aj keď prší. Potom v dedine zavládne pokoj. Možno počuť len kvapky dažďa, ako padajú na strechu domu. Oblúbená jesenná zábava mi je nahrabať lístie na veľkú kopu, do ktorej môžem skákať. Pomôžem tak i mame, lebo ich ona potom zbiera do vriec.

Jeseň je krásna, ale trochu melancholická. Ešte akože túžime po lete, ale sa už tešíme na sánkovačku.

Ivana Seleštianská, 4.a

V roku sú štyri ročné obdobia. A jedno z tých ročných období je jeseň.

Jeseň je krásna, farebná a vždy sa zabavím. Keď na zem napadá veľa lístia, keď je vonku chladnejšie, pocítim, že je jeseň už prišla. V jeseni v našom kraji napadá veľa lístia a niekedy zavítajú dážď s vetrom. Vždy s mojou rodinou sa na jeseň a na chladnejšie počasie dobre pripravíme. Najprv si musíme zaobstarat' teplejšie oblečenie a topánky. Potom nakladáme kompóty, v ktorých sú višne, broskyne, hrušky a paprika. Potom varíme lekvár slivkový a marhuľový. A keď vo viniciach zavonia sladučké hrozno, tak musí byť aj hroznová obaračka. Tohto septembra bolo toho hrozna naozaj veľa. No, a čo je hroznová obaračka, ak sa z hrozna nerobí víno. Tak bolo aj tohto roku. Musíme sa postarať aj o dobroty v poli, lebo uhorky, kukurica, mrkva, petržlen a iné ovocie a zelenina do jari nepočkajú. Ako aj my, tak aj zvieratá sa na jeseň pripravujú. Zajačiky, holuby, mačky, psy a iné zvieratá tiež si musia zaobstarat' teplý príbytok. Keď ich srst' a perie zhustne, do jari im zima nebude. No

*Ilustroval: Timotej Popad
V. b*

Z PERA PRVÁKOV, DRUHÁKOV, TRETIÁKOV, ŠTVRTÁKOV...

a o krásnych farbách, nech ani nehovorím. Všetko je žlté, červené, hnedé, oranžové a niečo aj trochu zelenkavé.

Mám rada jeseň, pretože má nádherné farby a veľa zmien.

Simona Sýkorová, 4.a

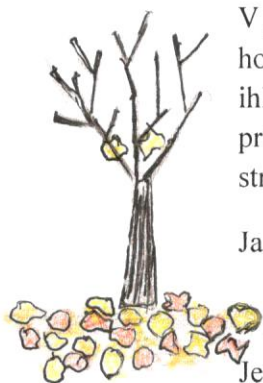
V roku sú štyri ročné obdobia a jedno z nich je jeseň. Po peknom a teplom lete prichádza smutná, chmúrna jeseň.

V jeseni sa príroda zmierňuje a pripravuje sa na zimu. V poli sa končia práce, polia zostávajú holé. Stromom opadávajú listy, všetko sa žltne od zlatých listov. Jedine jedľám neopadávajú ihličie, lebo má vosk. Tak ako príroda aj človek a zvieratá sa pripravujú na zimu. Zvieratá si pripravujú potravu, srst' a kožuch im hrubne. V jeseni častejšie prší, takže viac času strávime v izbách.

Ja mám radšej jar a leto, keď sa môžem vonku hrať.

Igor Kunčák, 4.a

Jeseň sa začína 23. septembra. Jeseň je farebné a bohaté ročné obdobie. V jeseni príroda mení svoju farbu zo zelena do zlata, do červená a do hnedá.

V jeseni sa príroda pripravuje na zimu. V záhrade a v poli dozrieva obilie, zelenina a ovocie. Z ovocia sa robí kompót a lekváry. V záhrade dozrieva tekvica, mrkva, paprika a iné. Ľudia v poli usilovne robia. Láme sa kukurica, vyberá cukrová repa, orie sa pôda a seje pšenica. Počasie je chladnejšie a často prší. Dni sú kratšie a noci dlhšie. Sťahovavé vtáky odleteli na juh a zvieratá sa chystajú na zimný spánok.

Ja mám rád jeseň preto, že farebné listy padajú zo stromov a na zemi spravia farebný koberec. Jeseň nosí zlaté a strieborné plody ako jesenné perly.

Mihajlo Andrijaševič, 4.b

Jeseň sa začína 23. septembra. Ona je krásne ročné obdobie. Plná je červených a žltých listov.

Príroda sa mení. Zo stromov opadá listie. Na stromoch dozrieva ovocie. Ovocie sa oberá a z neho sa robí kompót. V záhrade ľudia vyberajú zeleninu. V poli sa láme kukurica a kosí sója. Dni sú sychravé a chladné. Deň je kratší a noc dlhšia. Sťahovavé vtáky letia do teplých krajov. Ježkovia a veveričky si zbierajú zásoby na zimu a medved' sa chystá na zimný spánok.

Ja mám jeseň veľmi rada, lebo je plná farebných listov. Jeseň je výborná maliarka, peknými farbami nás láka do prírody.

Adela-Miriam Petrášová, 4.b

Ilustrovala: Lucia Beličková 4.b

ŠKOLA V PRÍRODE

Od druhého do ôsmeho novembra 2019. roku boli sme na výlete v Krupnji. Na tomto výlete boli všetci štvrtáci so svojimi pani učiteľkami.

Do Krupnju sme cestovali autobusom štyri hodiny. Bývali sme v Hoteli Grand, na druhom poschodí. Počasie nám bolo veľmi pekné a každý deň veľmi zaujímavý. Každé ráno sme robili rozvičku. Okrem našich pani učiteliek, bola tam aj animátorka Jelena. Potom sme šli na raňajky a na prechádzku do prírody. Pripravali nám výborné jedlá. Na prechádzkach sme sa učili o Krupnji a o prírode. O 13. hodine sme mávali chutný obed a po obede sme mali vyučovanie. Potom nasledovali športové aktivity. Trikrát sme sa kúpali vo veľkom bazéne s teplou vodou. Po havranke sme pozerali detský film. O 17. hodine bola večera a po večeri sme mali rôzne zábavy: maskenbál, kvíz, disko, šíz-fríz a iné. Po zábave sme sa chystali na spanie a o 22. hodine sme šli spať.

Zo všetkého sa mi najviac páčilo kúpanie v bazéne a kamarátenie s mojimi spolužiakmi. Na tento výlet nikdy nezabudnem.

Bolo nám krásne a stále si budeme spomínať na tento krásny zážitok.

Spoločnú prácu napísali žiaci 4. b triedy: Adela Miriam Petrášová, Lea Šimová, Miško Andrijašević a Andrej Lačok.

ZO ŽIACKYCH PÍSANIEK

MOJA SESTRA TABITA

V živote veľkou radosťou mi je moja sestra Tabita.

Staršia je päť rokov odo mňa.

Trochu sa aj podobáme.

Najradšej som, keď spolu trávime čas. Skorej sme sa hrávali s bábikami a teraz chcem, keď na počítači hráme hru Simps. Vtedy sa spolu smejeme, žartujeme a je nám pekne.

Veľmi mi chýba, lebo odišla študovať na Slovensko. Každý deň si voláme a teším sa, že sa čoskoro uvidíme.

Tamara Pavelová, 8.c

JEDNÉHO DŇA U NÁS DOMA...

Cítila som sa veľmi zle. Preplakala som celý deň. Toto tomu predchádzalo.

Môj brat je odo mňa starší štyri roky. Teraz je v druhom ročníku strednej školy. Odišiel tam, kam chcel, odišiel do Starej Túry čiže na Slovensko. Bolo to trochu zvláštne, chýbal mi, lebo keď som prišla domov zo školy, nemala som sa s kým hrať, čiže nemal mi kto prkosiť, pomôcť mi s domácimi úlohami a jednoducho byť tu so mnou, kým rodičia boli v práci. Prijala som jeho neprítomnosť, pravda trochu ťažšie, ale zvládla som to!

Jedného dňa moja mama sa rozhodla vystriedať prácu, ktorú robila viacej než dvanásť rokov, novou prácou na Slovensku. Rozplakala som sa. Na otázku „Prečo?“, smutne mi vysvetlila. Pochopila som jej situáciu. Upokojila som sa. V podstate bola som celkom v poriadku až dovtedy, kým som nepochopila, že všetky domáce práce budem musieť sama zvládnuť. Začala som panikáriť. Na dvannásťročnú pubertáčku, to je veru priveľa! Ale pritom všetkom, robiť si domáce úlohy, učiť sa, starať sa o mojich starých rodičov?!

Čas plynie. A všetko je tak, ako má byť. Niekedy, keď si spomeniem na mamu, rozplačem sa. Veľmi mi chýba, ale preto sme sa dohodli s mojimi rodičmi, že keď zakončím základnú školu, pôjdeme aj my dvaja za nimi a budeme znovu obyčajná rodina ako každá iná.

Valentína Štúková 6.b

LEN NECH SA NIČ NESTANE

Bol to pekný slnečný deň. Môj kamarát Matej sa chcel prísť ku mne hrať. Na pláne bolo hrať sa futbal, urobiť pizzu a pozerať film.

Keď Matej prišiel, nemohli sme otvoriť dvere dnu. Podľa mňa, že sa niečo pokazilo. Tak sme museli vojsť dnu cez okno. Ja som vošiel poľahky, ale on si trochu poranil ruku. No hlavne, že sme už konečne vošli dnu. Chceli sme hrať futbal v dome, lebo vonku bola zima. V jednom momente sme sa prestali futbalovať, lebo sme počuli: „Prásk!“ Ja som rozbil okno. Povedal som:

„No, nič, ideme robiť pizzu.“

Všetko som mal prichystané, len nám bolo treba zamiesiť a upiecť pizzu. Zamiesili sme ju ešte dobre, ale keď sa upiekla, to bolo hrozné! Bola tvrdá ako kameň. Zasa som si povedal:

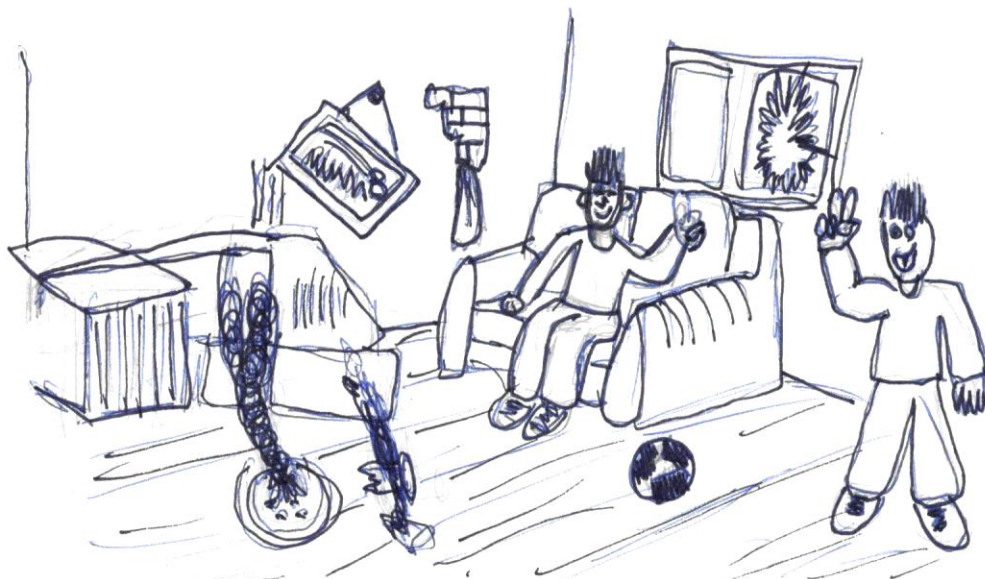
„Len nech sa nič nestane s televízorom, lebo som už rozbil okno a rodičia ma budú hrešiť.“

Ale nemal som pravdu. Len čo sme zapojili televízor, počulo sa: „Bum!“ Vtedy som si pomyslel:

„Ja neprežijem do zajtra.“

No a tak jedného dňa u nás doma Matej a ja sme urobili veľký neporiadok.

Peter Pavčok 6.b

PANI JESEŇ

ZO ŽIACKYCH PÍSANIEK

Ešte prednedávnom som chodila s kamarátkami na kúpaliská a už prišla jeseň. Bolo nám fajn v lete, ale aj jeseň je ročné obdobie a musela aj ona prísť. Všetci nevadí. Aj jeseň má svoje čaro.

Vždy, keď aj do nášho mesta príde jeseň, stromy zostanú bez svojej prikrývky a lístie v tráve upletie zlaté koberce. Všetko je farebné ako na umeleckých obrazoch. Lastovičky nás opúšťajú a odlietajú pred zimou do teplých krajov. Aj u susedov, aj u nás sú všetky jesenné plody poobierané a na ulici viac nepočuť zvuk kosačiek. Čoraz viac sa počujú poľnohospodárske stroje, zvlášť konbajny, ktoré zbierajú úrodu z poľa. Keď sa s rodičmi prechádzame po meste, očarí nás krása prírody. Svieži vetrík nám fúka do tváří. Keď sa pozrieme na nebo, vidíme ako slniečko bojuje s oblakmi. Ale oblaky sú silnejšie a slnko sa v nich skryje. Keď si sadneme na lavičku a pozrieme sa na všetky deti, ktoré sa veselo hrajú, na našich tvárach sa objaví veľké úsmevy. Premýšľame o našom detstve, ako sme sa vtedy veselo hrali na ulici, keď prišla jeseň.

Vždy, keď príde jeseň, sa na mojej tvári objaví široký úsmev, preto že viem, že príde so svojím čarom, ktoré všetky deti milujú rovnako ako aj ja.

Sára Štrbová, VI. a

KDE BOLO, TAM BOLO

Kde bolo, tam bolo za tromi kopcami žili babka a dedko v chalúpke s mobilnými telefónmi.

Jedného dňa dedko dostal chuť na niečo sladké. Mobilným telefónom zavolať do reštaurácie, nech im prinesú sedem pampúšikov. Keď dedkovi a babke priniesli pampúšky, každý zjedol tri a ten jeden zvyšný pampúšik vykočil dedkovi z podnosa a vybral sa na vandrovku do sveta. Keď pampúšik vyšiel z chalúpky von, cestoval lesom a tu stretol medveďa, ktorý sedel pod vrbou a hral hry na mobile. Pampúšik sa ho opýtal, či by sa hral s ním. Medveď mu odpovedal, že má dôležitejšiu prácu. Pampúšik šiel ďalej. Stretol kamaráta vlka a opýtal sa ho: „Počuj, kamarát, chceš sa so mnou hrať?“ A vlk mu odpovedal: „Nie, nechcem, lebo mám múdrejšiu prácu.“ Pampúšik šiel ďalej. Stretol zajaca a opýtal sa ho, či sa chce hrať s ním. A zajac mu odpovedal, že nechce, lebo hrá jednu zaujímavú hru na mobile, než sa hrať s nejakým pampúšikom. „Ech, kde nič, tu nič.“ – povedal pampúšik. Nestrácal nádej a šiel ďalej. Po dlhej ceste stretol lištičku. A ona sa ho opýtala: „Chceš sa hrať so mnou kamarát?“ Pampúšik

veselo odpovedal: „Áno, chcem.“ Tak sa hrali a hrajú sa až dodnes a na mobilne telefóny si ani nepomysleli.

Babka a dedko boli veľmi smutí, lebo si nemohli zasa zamaškrtiť ešte na tom jednom pampúšikovi, ktorý im znenazdajky vyskočil z podnosu.

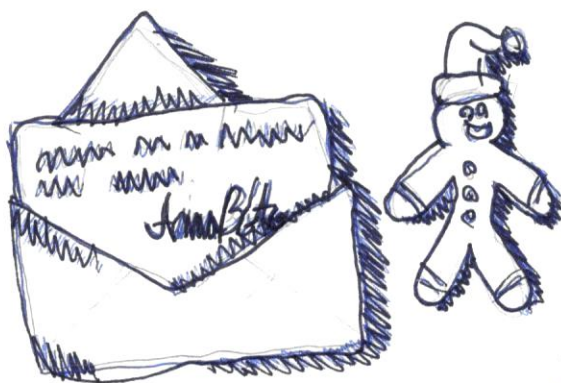
Milan Hemela, 5.a

IDEM Z KNIŽNICE, NOSÍM SI JEDEN PRÍBEH

Bola sobota, všetky moje kamarátky boli vonku, ale ja som mala trest, tak som musela zostať doma. Rozmyslela som si, že pôjdem do knižnice. Keď som vošla do knižnice, uvidela som tam mnoho kníh.

Vošla som do nejakej izby, kde bol vstup zakázaný. Na zemi predomnou bola jedna kniha na podlahe. Zdvihla som ju, oprášila, otvorila a začala som ju čítať. Kniha sa volala Svet Anny Bótovej. Pomaly a pozorne som ju čítala. Písalo, ako sa Anna dostala do nejakého nového sveta. A hop, zrazu som sa aj ja ocitla v tom novom a zvláštnom svete. Všetko bolo vyrobené z medovníkov. Domy boli z medovníkov, ulice, svetlá a aj dokonca autá boli z medovníkov. Stretla som jedno dievča, ktoré mi povedalo, že sa ona tam taktiež dostala rovnako ako ja a že hľadá východ späť do sveta. Vydali sme sa na cestu hľadania východa. Popri ceste stál nejaký chlapec. Prihovorili sme sa mu a pýtali sme sa ho, čo tu robí? Povedal nám, že má nápad, ako vyjsť zo sveta. Pokračovali sme našu cestu s ním a prišli po breh, ktorý bol plný medovníkov, ktoré sme museli zjesť. Dali sme sa do toho jedenia. Nežjedli sme ani polovicu a už sme nevládali. Vrátili sme sa do mesta a zavolali sme ľudí z ulice, nech nám pomôžu. Všetci sme spolu prišli ku brehu a začali sme jesť. Zjedli sme viac ako polovicu, ale sme zase nevládali. Prišlo i mnoho zvierat na pomoc. Keď sme zjedli všetko, otvorili sa nejaké schované dvere, na ktorých boli napísané nejaké slová, ktoré sme museli poskladať, aby znela súvislá veta: „Toto je len môj svet.“ Dvere sa otvorili a my sme sa poďakovali všetkým, ktorí nám pomohli a vošli sme do dverí.

Zrazu som zdvihla pohľad od knihy a uvidela som knihovníčku, ako stojí predomnou a kričí na mňa, že nesmiem byť v tejto izbe. Uvedomila som si, že som ja v tom svete nebola a že som sa len začítala. Keď som prišla domov, na mojom písacom stole som uvidela medovník a nejaký list. Ponáhľala som sa ku stolu, vzala som list a prečítala som ho. Písalo: „Dúfam, že sa ti môj svet páčil“, s podpisom Anna Bótová. Trochu som sa naľakala, ale medovníček som s chuťou zjedla.

Danuša Kolárová 8.a

Ilustroval: Peter Júlán V.b

Јесен у мојој улици

Једног хладнијег дана, изашла сам напоље да се играм. Заборавила сам да је јесен већ стигла. Вратила сам се унутра, како би обукла јакну. Кад сам већ ту, скухаћу себи чај.

Изашла сам на улицу, села сам поред липе, која више није зелена. Обукла сам свој жути јесењи капут. Одједном је настала тишина. Више се не чује радосно крекетање жаба. Када сам погледала у небо видела сам роде како лете у топлије крајеве. Пожелела сам им срећан пут.

Дог сам седела покрај Бегеја, ка мени су долетели врапци. Они не одлазе у топлије крајеве, они остају овде. Зато сам их обрадовала тиме, што сам направила нову кућицу за птице. Дала сам им мрвице кекса и позвала сам их да ми се придруже. Нажалост нису могли да остану. Иако они не иду у топлије крајеве, имају пуно посла.

- Добар дан, Марта!

То је само мој комшија. Он скупља дрва за зиму. Комшиница преко пута бере јабуке.

Доста одмарања! Време је да се и ја бацим на посао. Узимам своју плетену корпу и идем у банту да сакупљам лешнике и орахе.

Марта Милашиновић, 6.6

ilustrovala: Petra Krizanova
V.6

ZAŠTO JE MIR VAŽAN ZA MENE?

Svaka osoba mora da ima mir. Nije bitno što smo, ili ko smo.

Bili mi Jevreji, Romi, Kinezi... Sve vam je to isto. Zašto meni treba mir? Mir mi je za sve potreban. Da živim, radim, učim i da vaspitam svoju decu. Moji roditelji su imali mir, i evo me. Kad je rat na žalost, nema mira. Bila su dva svetska rata. Od kad se ljudi znaju, uvek ima rata. Zato što smo grešni. Tako kaže Biblija. I to je istina. Niko nije savršen. Ja znam, da Jevreji u Drugom svetskom ratu nisu imali mira. Meni ih je veoma žao. Mi ne možemo da menjamo istoriju, samo budućnost.

Mir je veoma važan za svakoga. I to upamtite. Kad je neko poznat, u većini slučajeva nema mira od novinara i od obožavatelja. Ne treba da se tučemo, svađamo, maltretiramo... Ja sam živio sa bratom u istoj sobi. Brat mi nije dao mira, ali sam našao način da učim i da mi ne smeta. Sad smo se razdvojili, ja živim sam u sobi, pa imam mira.

Meni je mir jako važan. Za sad ga imam i voleo bih da tako i ostane.

Filip Varga, 7.b

Мир је нешто најважније на свету. Зашто? Зато што би свугде био рат и страх би владао светом.

Za mene je mir važan, zato što bih izgubila sve što volim. Izgubila bih moju porodicu, moje kućne ljubimce i svoje prijatelje. Treba da se svi dogovorimo u miru. Treba da se svi volimo i da svi delimo našu ljubav. Ne samo sa ljudima već i sa prirodom. Većina ljudi bi želeli mir, ali neko i ne. Ti ljudi koji žele rat, nisu pronašli mir u svojem životu. Drže svoju tugu i svoj bes u sebi i onda ne znaju, šta da urade. Naravno, svi smo ljudi i sasvim je normalno da osećamo tugu i bes. Ali, to ne treba da držimo u sebi. Niko ne može da prođe kroz to sam. Svi imamo probleme i u redu je da to поделиmo sa nekim.

Сада више нема рата. Али, то не значи да га више неће бити. Сви морамо да се улепшамо и да делимо нашу љубав.

Петра Селештиански, 7.б

Ilustrovala
Veronika Alexiova
V.2

ČO MA BOLÍ, ČO MA PÁLI...

Sme pubertáci, teda sme!

Každý človek predtým než dospeje, musí prejsť pubertou. A ja som vždy chcel byť veľký. No tá puberta nijako neprichádzala.

Až na minulý rok. Najprv mi začal preskakovať hlas. Oco povedal: „Ó, tu je puberta!“. Boli dni, keď som sa stále smial. Ráno, naobed, večer. Ale boli aj dni, keď som bol nahneván na celý svet. Na rodičov, na brata... Doteraz neviem prečo. Boli aj také dni, keď sa mi stále menila nálada. V jednom momente som bol šťastný a v nasledujúcom smutný alebo nahneváný. Mama povedala: „Puberták.“

Ja som sa nehneval. Usmieval som sa. Konečne mám šťastie a dospievam.

V zrkadle v kúpeľni som si s pýchou obzeral chĺpky pod nosom.

„Som puberták, teda som.“

Peter Pavčok 6.b

Keď dievčatá naplnia jedenásť rokov, stane sa veľká zmena v ich živote. Vstúpia do puberty. Nemusí to byť z jedenásť rokov, niekomu sa to stane včasnšie a niekomu pozdejšie, u každého je to inak.

Ja si myslím, že som do puberty vstúpila práve z jedenásť rokov a zistila som to tak, že som sa začala inak správať. Viacej vecí ma vzrušujú a ľahšie sa navštvem. Niekedy sa mi zdá, že ma nik na tomto svete nerozumie a ani ja sama seba. A to sa najčastejšie stáva vtedy, keď plačem alebo som veľmi šťastná bez dôvodu. Teraz mám už dvanásť rokov a väčšinu svojho času trávim pred zrkadlom. Upravujem si účes, líčim sa, pozerám či mám akné... V puberte sa stávajú aj rôzne fyzické zmeny, ktoré vplývajú

dievčatám na sebavedomie. Nepomáha ani to, keď dievčatá majú sympatie a ony sa tým sympatiám nepáčia. V tomto veku sa to stáva častejšie, ale mne sa to ešte nestalo, tak nemôžem veľa o tom povedať.

Puberta je jedna z náročnejších častí života dievčaťa a chlapca, ale nemáme na výber, cez pubertu sa musí prejsť.

Ema Trpková, 6.b

Všetci tí, ktorí boli v puberte, iste mali nejaký prípad, keď neposlúchali svojich rodičov a uvedomili si to neskoro, ale aj tak si chybu nechceli priznať. Tí, ktorým sa už niečo takéto stalo, sa určite nájdú v mojom príbehu.

Bolo to v utorok. V stredu sme mali mať kontrolnú úlohu z dejepisu a mali sme sa naučiť až tri lekcie. No ja som do utorka ani knihu nepozrela a stále som bola zavretá v mojej izbe a bavila som sa telefónom. Mama mi stále hovorila nech sa učím a ja som jej odpovedala, že sa už idem učiť, a pritom som stále hrala hry na telefóne. Nechcelo sa mi učiť a zdalo sa mi, že sa to aj tak rýchlo naučím. Keď prišiel večer, ľahla som si do postele, že už idem spať a zrazu som sa spamätala, že som sa nenaučila dejepis. Nuž, pomyslela som si, že to vyriešim zajtra. Ale keď prišlo ráno, na kontrolnú úlohu som úplne zabudla a do školy som prišla, ako keby sa nič nestalo a akoby to bol jeden najobyčajnejší deň ako vždy. No, keď prišla hodina dejepisu, vtedy som sa spamätala. A zrazu som pochopila: „Hííííí, veď ja som sa nič nenaučila“. Ťaháky som si spraviť nestihla a dostala som jednotku. Mame som doma povedala, že som sa ja naučila, ale že pani učiteľka dala veľmi ťažké úlohy. Avšak mama mi neverila a nahnevala sa na mňa a tak som dostala trest.

I keď som vedela, že som chybila, nechcela som si to uvedomiť a tú chybu som zvalila na iných. A veru sa mi to aj vypomstilo. Nuž, ale som pubertáčka, čo sa dá robiť? Ale poučila som sa z tohto príbehu, dávam si odvtedy väčší pozor a ani mamu neklamem. Pochopila som, že tým iba sebe škodím. A o pár rokov z puberty vyrastiem a budem mať zaujímavé príbehy na rozprávanie sa s kamarátmi.

Sára Štrbová, 6.a

*Interview with teacher
DANIELA TRIASKOVA
- Art teacher*

PERSONAL INFORMATION

Q1 WHAT IS YOUR NAME ?

A1 MY NAME IS DANIELA.

Q2 WHERE DO YOU LIVE?

A2 I LIVE IN BACKI PETROVAC.

Q3 WHEN IS YOUR BIRTHDAY?

A3 APRIL 6.

Q4 WHAT IS YOUR FAVOURITE
COLOUR?

A4 MY FAVORITE COLOR IS GREEN.

JOB

Q1 WHAT IS YOUR JOB ?

A1 I'M TEACHER.

Q2 DO YOU LIKE YOUR JOB ?

A2 YES, I LIKE IT VERY MUCH.

Q3 DO YOU LIKE ART?

A3 YES.

Q4 WHO IS YOUR FAVOURITE
ARTIST ?

A4 MY FAVOURITE ARTIST IS
ALBIN BRUNOVSKI.

Q5 WHAT IS YOUR DREAM JOB?

A5 A PHOTOGRAPHER.

HOBBY

Q1 WHAT DO YOU DO IN FREE TIME?

A1 I FEET MY PETS.

Q2 WHAT IS YOUR HOBBY?

A2 FISHING.

Q3 DO YOU LIKE ANIMALS?

A3 YES I LIKE ANIMALS, VERY MUCH.

Q4 HAVE YOU GOT ANY ANIMALS?

A4 YES, I HAVE A LOT OF ANIMALS.

EMINA CIFRIČOVÁ ,SÁRA KUĽOVÁ
,MARTINA KOVÁČOVÁ 5b

INTERVIEW WITH A TEACHER

PERSONAL INFO

Q1 What`s your name ?

A1 My name is ***Maria Andrasikova.***

Q2 Where are you from ?

A2 I live in Bačsky Petrovec but I was born in Kysač.

Q3 Do you have brother or sister?

A3 No, I don`t.

Q4 Do you have kids?

A4 Yes, I have two beautiful kids.

Q5 What`s your favorite food?

A5 My favorite food is pizza.

JOB

Q1 What`s your job?

A1 I am a teacher of Slovak and Literature.

Q2 Where do you work?

A2 I work at Primary school Ján Čajak.

Q3 Do you like your job?

A3 Yes, I like it very much.

HOBBIES

Q1 What`s your favorite hobby?

A1 My favorite hobbies are reading books and working in the garden usually with flowers.

Q2 Do you have time for your hobby?

A2 Unfortunately no, I read books during the summer holidays. In the garden I work when I have time.

Q3 Do you play an instrument as your hobby?

A3 No, I don`t because I never have time for any instruments.

**Peter Šuljan, Darko Babiak, Jakub Jovankovič
with their teacher Maria.**

Zvládli sme TO na výbornú!

Bola to nezvyčajná hodina slovenčiny, keď nám pani učiteľka dala úlohy. Mali sme robiť projekt z literatúry a jazykovej kultúry. Všetci moji spolužiaci si vyhľadali partnerov a vytvorili sme si skupiny. Každá skupina si vymyslela svoje pomenovanie a tak sme mali: Garaonky, Zlé chyby...

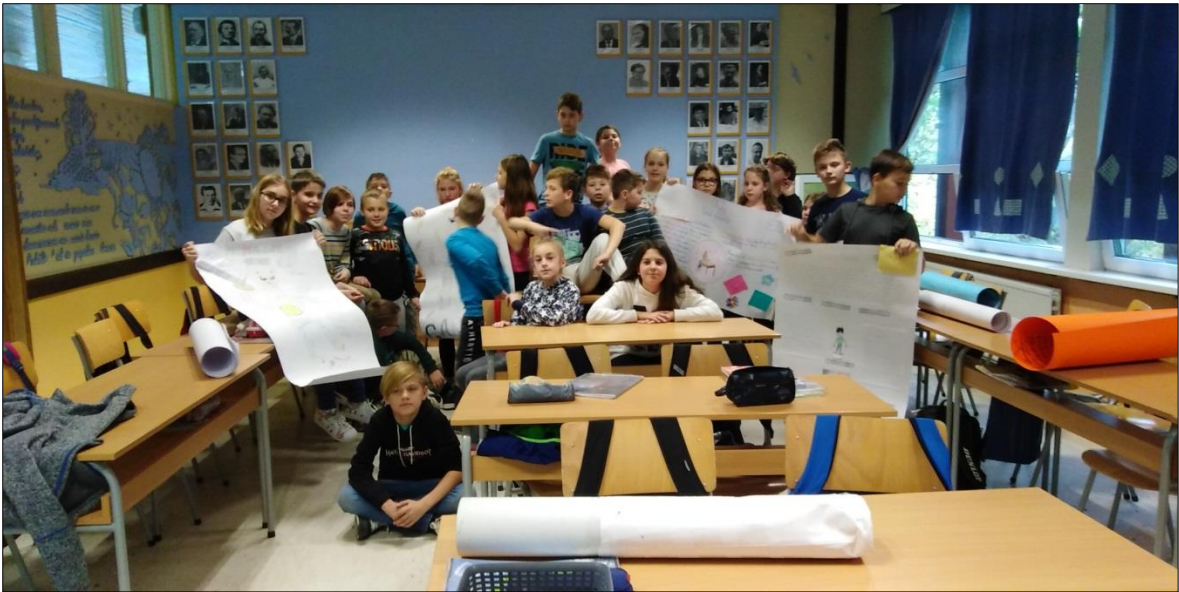

Poviedku *Bosá polonéza* a úryvok z románu *Môj priateľ Garonne* sme si rýchlo zvolili. Každá skupina dostala päť úloh: napísať krátku reprodukciu, napísať tému a ideu, opísať a ilustrovať hlavnú literárnu postavu a na záver napísať hlavnej postave súkromný list. Ihneď sme sa pustili do toho s veľkým elánom. Na prezentačnú hodinu všetci sme mali pripravené projekty. Hodina nám veľmi rýchlo ubehla a všetci sme odprezentovali tak, ako sme si to naplánovali. Nielenže sme prezentovali, ale o každom projekte sme aj debatovali.

Všetky projekty boli zaujímavé na svoj spôsob a ohodnotené peknými známkami. Na záver, na nasledovnej hodine sme si navzájom hodnotili projekty, totiž my „ákaši“ sme hodnotili projekty „békašom“ a „békaši“ nám. Vybrali sme z každej triedy tri najlepšie prezentácie a mali sme z toho dobrý pocit. Veď akoby aj nie, keď sme projekty zvládli na výbornu!

Hana Drieňovská, 5.a

S ú k r o m n ý ž i v o t z v i e r a t

přípravuje Viliam Spevák. 5.a

Zvieratá v našich záhradách

Naše záhrady sú plné všeliakých živých bytostí a často si to ani neuvedomujeme.

Moja záhrada obsahuje rôzne druhy živočíchov: Plazy. Obojživelníky, cicavce, vtáky atď'. Dnes budem písať o plazoch. Konkrétne o jaštericiach.

Jašterice sú suchozemské živočíchy. Stravujú sa inými živočíchmi, najčastejšie hmyzom a pavúkmi. Korisť lovia cez deň. Jašterice nemajú stálu telesnú teplotu. Teplota ich tela priamo závisí od teploty vonkajšieho prostredia. Preto ich môžeme vidieť, ako sa slnia.

Tak sa hrejú. V noci, keď je chladno, odpočívajú na nejakom skrytom mieste. Keď v jeseni zachladí, zahrabú sa do zeme a úplne sa upokoja - spia zimný spánok až do jari. V prípade nebezpečenstva jašterice odhadzujú svoj chvost. Kým zmätený útočník zostáva s kúskom chvosta, jašterica sa zachraňuje útekem. Neskôr jej vyrastie nový chvost. V našich oblastiach je častá jašterica obyčajná a jašterica múrová. Sú takmer na každom kroku, často sa dajú stretnúť aj v ľudských sídliskách. Často sa vyskytuje aj jašterica zelená.

NOVINKY a
ZAUJÍMAVOSTI
– ZO SVETA HUDBY

pripravuje Nina Diviaková, 6.b

K-pop (Korean pop) je hudobný žáner pôvodom z Kórejskej republiky. Hoci v Južnej Kórei to zahŕňa všetky žánre „populárnej hudby.“

V roku 1992 sa moderný K-pop rozbehol formáciou skupiny Seo Taiji and Boys, ktorej úspešné experimentovanie s rôznymi hudobnými štýlmi rozpútalo v juhokórejskom hudobnom priemysle. Výsledkom bolo, že začlenenie zahraničných hudobných prvkov sa teraz stalo v K-popovom priemysle.

Ako sa kórejská pop kultúra stáva stále viac globalizovaným fenoménom a získava si popularitu v mnohých kútoch sveta,

umožňuje to Kórejskej republike využívať svoj sektor populárnej kultúry. Od polovice 2000. roku zaznamenal K-popový hudobný trh dvojciferný nárast. V prvej polovici roka 2012 zarobil takmer 3,4 miliardy amerických dolárov a týždenník Time ho označil za „najväčší export Južnej Kórei“.

Koncom 90. rokov si K-pop získal popularitu vo Východnej Ázii a na prelome storočí vstúpil na japonský hudobný trh. Momentálne je šírenie K-popu Kórejskou vlnou viditeľné v častiach Latinskej Ameriky, Indie, Severnej Afriky, Stredného východu, Východnej Európy a iných častí Západného sveta. Najznámejšie skupiny sú BTS, Blackpink, Twice, EXO,...

K-pop ovplyvňuje aj módu, a to hlavne v Ázii, kde mladí ľudia vyhľadávajú oblečenie, kozmetické značky, účesy a doplnky, ktoré nosia K-popové hviezdy. Módne značky vyrábajú kópie oblečenia, ktoré nosia idoly. Niektorí idoly, napríklad G-Dragon, sa presadili ako módné ikony. Módny návrhár Jeremy Scott už viackrát spolupracoval s CL a nazval ju svojou múzou.

V januári 2012 usporiadali kórejskí umelci v Japonsku módnú prehliadku, ktorej sa zúčastnilo 33 000 ľudí. V Thajsku majú úrady problém s módou, ktorú popularizuje kórejský pop, pretože thajskí teenageri sú ochotní nosiť veci nevhodné pre miestne meteorologické podmienky (napríklad legíny) a tiež používať produkty na bielenie kože, aby vyzerali ako kórejské celebrity.

Zdroj: internet

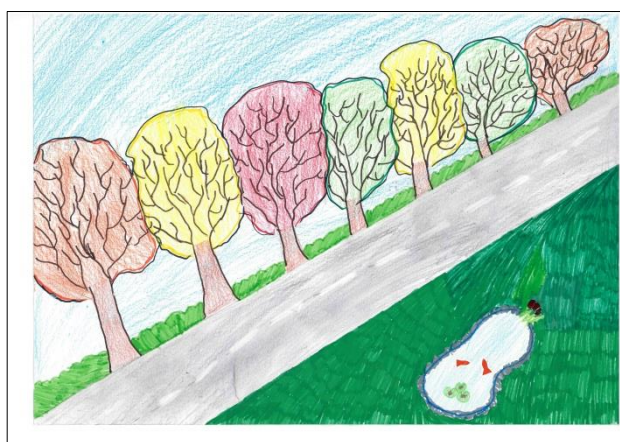
GALÉRIA JESENE

Iva Cesnaková, 3.b

Albert Ljekaj, 3.a

Iveta Bažíková, 3.b

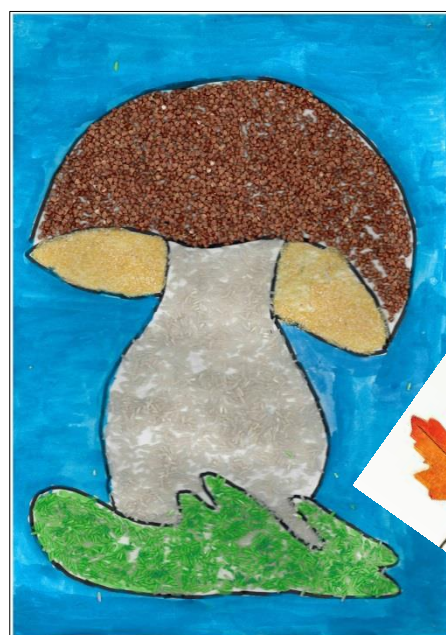
Maša Lončárová, 3.a

Una Abrahámová, 3.a

Ján Zajac, 3.b

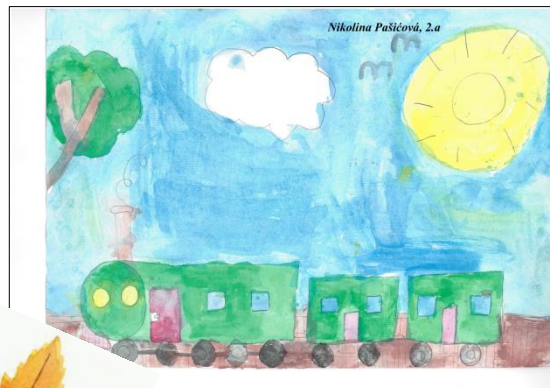
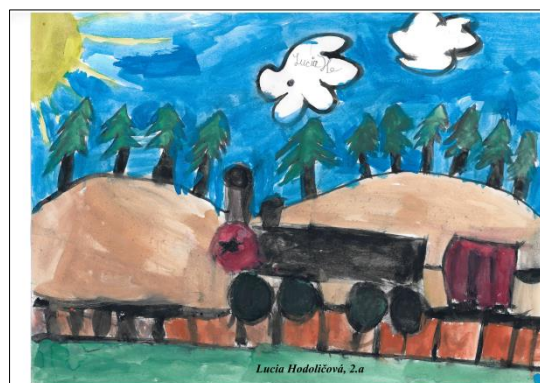
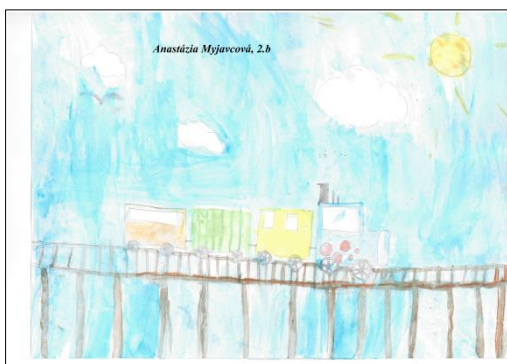
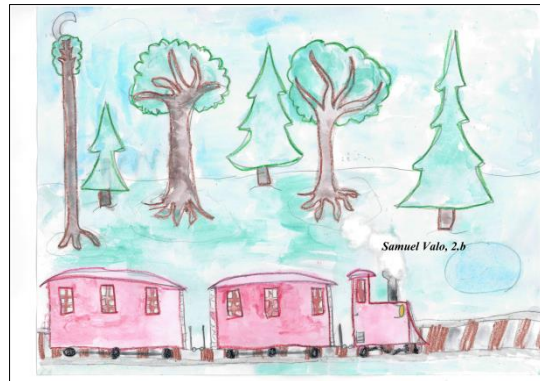
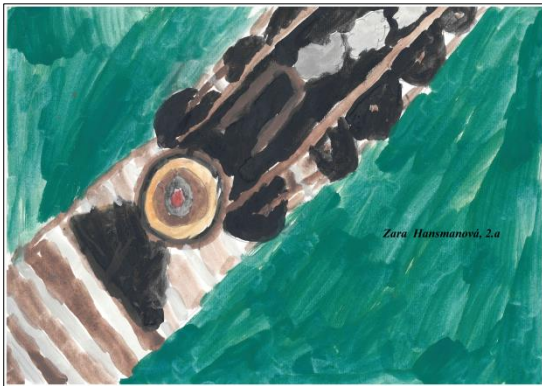

G

GALÉRIA JESENE

pripravila Anna Cechmajstrová, 5.a

Speedcubing - Petrovec Open 2019

Svetový trend popularizácie rýchleho skladania Rubikovej kocky a podobných hlavolamov-speedcubing ako športu, ktorý podporuje kognitívny vývoj detí a rozvíja zdravý kompetitívny duch sa uchytáva aj medzi žiakmi v našej škole. Za podpory Svetového speedcubing združenia (WCA-World Cube Association) naša škola bola aj spoluorganizátorom medzinárodnej súťaže **BÁČSKY PETROVEC OPEN 2019**, ktorá prebiehala od 11.-13. októbra v školskej športovej hale.

Vítazi s hlavnými organizátormi: WCA delegátom Dominikom Vidakovićom (Cro) a prof. Pavlom Marčekom

V podvečer v piatok bola najprv organizovaná školská súťaž v speedcubingu, na ktorej víťazom bol **Matej Marčok (16.52)**, vicešampiónom sa stal **Martin Červený (16.78)**, na tretiu priečku zastal **Nikola Majer (60.20)**. Nikola bol najlepším aj v súťaži začiatočníkov, ktorí zdolali školský výcvik Rubikovej kocky, kde ďalej nasledovali **2. Marek Kolár** a **3. Dávid Andrášik**.

Báčsky Petrovec Open 2019 je v poradí druhá medzinárodná súťaž v Petrovci, na ktorej sa zúčastnilo 51 cuberov z deviatich krajín ako sú: Rusko, Grécko, Srbsko, Chorvátsko, Čierna Hora, Rakúsko, Maďarsko, Bulharsko a Bosna a Hercegovina. Súťaž bola v 14. disciplínach: Kocka 3x3x3, Kocka 2x2x2, Kocka 4x4x4, Kocka 5x5x5, Kocka 6x6x6, Kocka 7x7x7, 3x3x3 poslepiačky, 3x3x3 na najmenej ťahov, 3x3x3 jednou rukou, 3x3x3 nohami, Megaminx, Pyraminx, Skewb a Square-1, kde bolo zrušených 26 štátnych rekordov.

Víťazom v najpopulárnejšej disciplíne 3x3x3 kocky sa stal trinásťročný **Lir Ukaj** s priemerom **8.57 sekund**. Taktiež bol zdolán aj štvorročný štátny rekord v 3x3x3 kocky, keď **Mihajlo Sremac** z Nového Sadu poskladal kocku za **8.13 sekund**. **Matej Marčok** si vybojoval tretiu priečku medzinárodného pódia with feet a zároveň zdolal vlastný a nastavil nový štátny rekord.

Pozoruhodné výsledky: 3x3x3 Kocka

#	Meno	Najlepší	Priemer	Občan
1	Lir Ukaj	7.46	8.57	Serbia
2	Kristóf Veres	8.37	8.95	Hungary
3	Viktor Kalmar	8.18	9.18	Austria
11	Mihajlo Sremac	8.13	NacRec 11.60	Serbia
19	Matej Marčok	13.82	15.32	Serbia
27	Martin Červený	14.71	17.03	Serbia

WCA sudca Dominik Vidaković rozhoduje

- 3x3x3 With Feet(nohami) Final

1

Kristóf Veres

45.63

57.18

Hungary

2

David Vujasić

1:02.57

1:10.72

Croatia

3

Matej Marčok

1:18.06

1:30.55

NacRec Serbia
- 3x3x3 Blindfolded(poslepiacky) Final

3

Ivan Miletić

1:03.89

Ivan Miletić(Srb) a David Vujasić(Croatia)

Súčasne, naša škola sa zapojila do projektu „ŠKOLA 21. STOROČIA“ témou Rubikova kocka. Na tomto projekte sa podieľali žiaci cez aktivity z informatiky, matematiky, techniky, ekológie, fyziky, slovenčiny a z výtvarnej kultúry. Do budúca do tohto projektu cez medziškolské súťaže plánujeme zapojiť aj iné školy.

Martin Červený. Lir Ukaj, Alexey Tsvetkov(Rus) a Matej Marčok

Lir Ukaj - víťaz BP Open 2019

Event	Meno	Najlepší	Občan
Kocka 3x3x3	Lir Ukaj	7.46	Serbia
Kocka 2x2x2	Alexey Tsvetkov	2.01	Russia
Kocka 4x4x4	Kristóf Veres	31.60	Hungary
Kocka 5x5x5	Bence Barát	56.06	Hungary
Kocka 6x6x6	Bence Barát	1:46.23	Hungary
Kocka 7x7x7	Bence Barát	2:41.17	Hungary
3x3x3 poslepiacky	Bence Barát	39.20	Hungary
3x3x3 Min ťahov	Bence Barát	25	Hungary
Jednou rukou	Kristóf Veres	12.11	Hungary
3x3x3 S nohami	Kristóf Veres	45.63	Hungary
Megaminx	Bence Barát	58.31	Hungary
Pyraminx	Olivera Radovanović	3.24	Serbia
Skewb	Dominik Vidaković	4.58	Croatia
Square-1	Luka Jankovic	12.12	Serbia

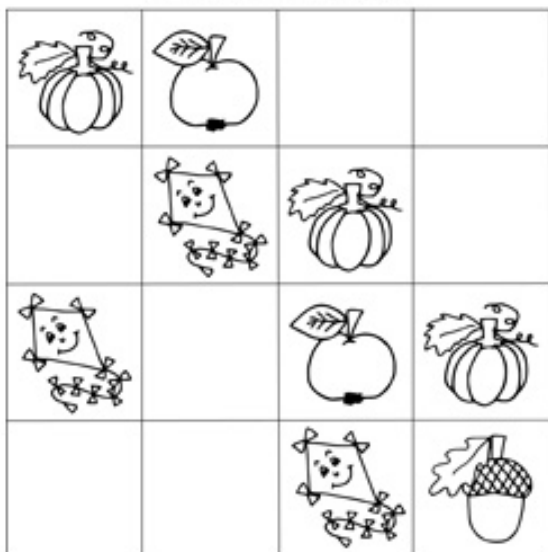

Potrápťte si trošku
hlavičku

JESENNÉ SUDOKU

Doplňte jesenné obrázky tak, aby v každom
riadku a v každom stĺpci sa nachádzal každý
zo štyroch obrázkov.

Z každého roška, troška...

Pýta sa pani učiteľka žiakov:

-Ktorý je vzor pre slovo stôl?

Hlási sa Janko.

-Dub.

-Ako si to dostal?

-Lebo stôl je spravený z dubu

OSPRAVEDLNENKA

Určite sa ti už aspoň raz stalo, že si sa zabudol
pripraviť na hodinu. Ak sa ti to raz stane, pomôže ti
len OSPRAVEDLNENIE (ŽOLÍK) ! Ako to funguje? Ty sa
nenaučíš na nejaký predmet. Dáš vyučujúcemu
ospravedlnenie, keď ťa vyvolá odpovedať a môžeš si
sahnúť bez jednotky.

Pozor! Ospravedlnenie (žolík): • nesmieš použiť
viackrát (použiješ len raz), • nesmieš oxeroxovať (ani
inak sfaľšovať), • musí mať pečiatku, • nesmieš použiť
pri písomke, kontrolnej, pätnásťminútovke!

